

(Rozh. ze dne 6. května 1919, Kr. 197/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v zasedání neveřejném stížnosti Magdalény M., matky Augusty St., do usnesení krajského soudu v Chebu, jímž bylo její ohlášení zmateční stížnosti do rozsudku téhož soudu, odsuzujícího Augustu St. pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., jako opožděné odmítnuto.

Důvody:

Stížnost vychází z předpokladu, že pro stěžovatelku, matku to nezl. Augusty St., která proti vůli této používá práva v § 282 tr. ř. naznačeného a která při prohlášení rozsudku přítomna nebyla, počíná běžeti zákonitá třídenní lhůta k ohlášení zmateční stížnosti teprve od té doby, kdy se prvéjší o odsouzení své nezl. dcery byla dověděla. Než tento názor nemá v zákoně žádné opory. Druhý odstavec § 284 tr. ř. výslovně předpisuje, že pro příbuzné obžalovaného v § 282 tr. ř. uvedené — a takovou jest právě stěžovatelka — běží lhůta k ohlášení zmateční stížnosti od téhož dne, kdy počíná běžeti pro obžalovaného, tedy v tomto případě, kde obžalovaná byla při hlavním přelíčení a při prohlášení rozsudku přítomna, po dni tohoto prohlášení. Při tom zákon nerozeznává, byl-li k ohlášení oprávněný příbuzný při prohlášení rozsudku přítomen a kdy se o odsouzení obžalovaného dověděl. Tyto okolnosti jsou pro posouzení včasnosti ohlášení zcela nerozhodny. Nepřítomností jich nemá se dle úmyslu zákona odáliti právoplatnost prohlášeného rozsudku. Ohlášení zmateční stížnosti matkou obžalované, zde stěžovatelkou, stalo se teprve 12. dubna 1919, kdežto třídenní lhůta již 10. března byla uplynula. Správně tudíž krajský soud ohlášení ono jako opožděné odmítnul, takže bezdůvodné stížnosti nebylo vyhověno (§ 2, odst. 2 a 4 zák. ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. z. z roku 1878).

Čís. 53. •

Při zločinu těžkého uškození na těle dle první věty § 155 písm. a) tr. z. netřeba zvlášť zjišťovati pachatelův úmysl, způsobiti některý z těžkých následků, vytčených v § 152 tr. z. Stačí, byl-li si pachatel vědom nebezpečné povahy a nebezpečného použití nástroje, který zvolil k provedení činu.

(Rozh. ze dne 8. května 1919, Kr. I 189/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu, jímž vinným uznán zločinem těžkého uškození na těle dle §§ 152 a 155 písm. a) tr. z., — mimo jiné z těchto důvodů:

Při rozhodování o zmateční stížnosti uvažoval zrušovací soud také o otázce, zda u těžkého poškození na těle ve smyslu první věty § 155 lit. a) tr. z. je třeba obzvlášť ještě zjišťovati úmysl pachatelův, způsobiti některý z těžkých následků v § 152 tr. z. vytčených, a shledal, že otázku tu nutno zodpovědětí záporně. Skutková povaha zločinu těžkého poškození na těle dle první věty § 155 lit. a) tr. z. předpokládá toliko, že bylo poško-

zení, byť i samo o sobě lehké, způsobeno nástrojem takovým a takovým způsobem, s kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečnost života; tím jest dle znění zákona úplně vyčerpána skutková povaha zločinu, o němž se jedná, zákon má tudíž za to, že okolnostmi, vytčenými v první větě § 155 lit. a) tr. z. jest již bezpodmínečně dán i úmysl způsobiti těžké ublížení na těle a není proto třeba obzvláště ještě zkoumati a zjišťovati, zda pachatel jednal v úmyslu přivoditi některý z těžkých následků v § 152 tr. z. vytčených, zda tu tedy jest náležitost skutkové povahy činu, kterou pokládá zákon za splněnou již okolnostmi uvedenými v první větě § 155 lit. a) tr. z. Není-li tu těchto okolností, není tu také skutková povaha zločinu těžkého ublížení na těle dle první věty § 155 lit. a) tr. z. Zločin ten vyžaduje toliko, že pachatel musí si býti vědom nebezpečné povahy a nebezpečného použití nástroje, který zvolil k provedení činu. Tomuto výkladu zákona neodporuje ani znění druhé věty § 155 lit. a) tr. z.; slovy »dokáže-li se jiným způsobem, že tu byl úmysl, způsobiti některý z následků těžkých v § 152 vytčených,« má býti prostě navázáno na případ, v němž pokládá zákon tento úmysl za splněný již okolnostmi v § 155 lit. a), první věta, obzvláště uvedenými.

Čís. 54.

Dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. z roku 1878 lze ihned v zasedání neveřejném vyhověti zmateční stížnosti státního zastupce do rozsudku sborového jako nalézacího soudu, jímž prohlásil se nepřislušným proto, že čin pro těžší prý kvalifikaci patří na soud porotní.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, Kr I 137/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl, zajištěv se souhlasem generální prokuratury, dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 25. února 1919, jímž tento krajský soud prohlásil se dle § 261 tr. ř. nepřislušným ku projednání a rozhodnutí trestní věci proti Richardu F. pro zločin krádeže ve smyslu §§ 171, 174 Ie tr. z., a, zrušiv v odpor vzatý rozsudek, odkázal věc dle § 288 č. 2 tr. ř. zpět do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí. Ve věci samé vycházel zrušovací soud ze stanoviska, že obžalovaného lze bráti v zodpovědnost jen za věci, jím při plnění krámmů odcizené v hodnotě 2000 K, nikoli však, jak mínil nalézací soud za vše, co při plnění bylo odcizeno a co ovšem 2000 K daleko převyšuje. Po stránce formální podotkl zrušovací soud toto:

Rozhodnutí soudu zrušovacího stalo se vedle § 5 novely k tr. ř. z roku 1877 v neveřejném zasedání, poněvadž zmateční stížnost státního zastupitelství, jež určena jest zabrániti, by obviněný nemohl býti trestán dle vyšší trestní sazby § 179 tr. z. těžkým žalářem od 3 do 10 let, podána byla v e p r o s p ě c h obžalovaného.

Čís. 55.

Na trestnosti předražování nemění ničeho okolnost, že obchod uzavřen za banku, jež dle stanov jest oprávněna s dotýčným zbožím obchodovati.